

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/133/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324011048
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2324011048.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania vedeného pôvodne pred Okresným súdom Galanta pod spisovou 17T/82/2021, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 6.6.2025 č.k. 17Nt/16/2024 - 52, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25.9.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamieťa.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Galanta uznesením zo dňa 6.6.2025 č.k. 17Nt/16/2024 – 52 rozhodol o návrhu odsúdeného A. B. na povolenie obnovy konania takto: Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku súd návrh odsúdeného A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., t.č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, na povolenie obnovy konania vo veci právoplatne skončenej rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 02.03.2022, sp. zn.: 17T/82/2021, právoplatný vo vzťahu k odsúdenému dňa 19.03.2022 zamieťa, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

2. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne, podaním zo dňa 22.07.2025. Odsúdený v odôvodnení sťažnosti uviedol (skrátene):

2.1. Nelegitímnosť vydaného uznesenia vzhľadom najmä v tom, že konajúci súd odmietol vziať do úvahy mnou uvádzané skutočnosti odôvodňujúce splnenie podmienok na povolenie obnovy konania, ako to predpokladá ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. Návrh na povolenie obnovy konania som odôvodnil tým, že vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela (ust. § 394 ods. 1 Tr. por.). Skutočnosťou skôr neznámou je, že v rámci novely trestného zákona č. 40/2024 Z. z. prišlo, okrem iného, k zmene ustanovení § 172 Tr. zák., ako aj k podstatnému zníženiu trestných sadzieb.

2.2. Vyššie uvádzaná novela trestného zákona sa výrazným spôsobom dotýkala práve drogových trestných činov. V mojom prípade je nutné zobrať do úvahy jednak čl. 46 odsek I Ústavy Slovenskej republiky a taktiež čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Okresný súd tak pochybil, keď prišiel k záveru, že ani zmena právnych predpisov, hoci by bola pre odsúdeného priaznivejšia, nemôže zakladať dôvod na povolenie obnovy konania. V čase podania tohto návrhu na povolenie obnovy konania, v nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti, teda existuje nová skutočnosť, neznáma súdu v čase, keď rozhodoval o vine a následne o uloženom treste. Tým je naplnený prvý predpoklad na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Druhým predpokladom na povolenie obnovy konania je spôsobilosť tejto novej skutočnosti privodiť iné rozhodnutie o uloženom treste. Konajúci súd sa dôsledne neriadil zákonnou úpravou a s ňou súvisiacou

ustálenou súdnou praxou. Rozhodnutie podľa môjho názoru nedáva riadnu odpoveď na to, či mnou uvádzané skutočnosti nemôžu odôvodniť potrebu obnovy konania.

2.3. V tomto kontexte poukazujem na to, že aktuálne si vykonávam trest, ktorý mi bol uložený podľa právneho predpisu, ktorý stratil účinnosť pred vykonaním trestu, preto je potrebné za použitia analógie legis aplikovať ustanovenia § 394 ods. 4 písm. b) Tr. por. Nová právna úprava moje konanie posudzuje už nie ako obzvlášť závažný zločin, ale ako zločin (viď Nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. PL. ÚS 106/201 I a sp. zn. PL. ÚS 1/2012). Súd podľa môjho názoru nesprávne posúdil právny význam tejto skutočnosti, keď dospel k záveru, že zmena zákona nemôže byť považovaná za novú skutočnosť v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. Tento výklad však považujem za nesprávny, keďže existuje stabilná judikatúra, ktorá podporuje opačný záver, ako napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 46/2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 12. decembra 2023, sp. zn. 2Tost/29/2023. Osobitne významný je nález pléna Ústavného súdu SR 1/2021 z 27. septembra 2023, ktorý sa týkal posúdenia povinného ukladania trestu prepadnutia majetku. V tomto prípade bol vyslovený nesúhlas s povinným ukladaním trestu prepadnutia majetku, pričom na základe tohto rozhodnutia Ústavného súdu boli následne povolené obnovy konania, kde bol takýto trest uložený, a to napriek tomu, že v čase uloženia tohto trestu to bolo v súlade so zákonom.

2.4. Konajúci súd sa tiež podrobne nezaoberal tým, aké konkrétne skutočnosti, rozhodné z hľadiska posúdenia existencie dôvodov na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por., by mali mnou navrhované vykonanie dokazovania v tomto konaní priniesť a tieto bez ďalšieho zamietol. Takýto záver konajúci súd podľa môjho názoru ani objektívne nemohol vyvodiť, keďže v tomto konaní sa okresný súd vôbec nezaoberal mnou navrhnutými dôkazmi, a teda nemohol v intenciách ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. pristúpiť k posudzovaniu možného vplyvu obsahu týchto skutočností na otázku trestu v pôvodnom konaní. S poukazom na uvedené okolnosti prípadu, spôsob, akým okresný súd rozhodol, nemôže byť v súlade s ustanovením § 394 ods. 1 Tr. por.

2.5. V danom kontexte poukazujem tiež na ustálenú rozhodovaciu prax (napr. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3Tos/44/2021 zo dňa 28.04.2021), v zmysle ktorého napokon to je samotnou podstatou konania o návrhu na povolenie obnovy konania - posúdiť, či dovtedy súdu neznáme skutočnosti alebo dôkazy môžu viesť k zmene rozhodnutia v pôvodnom konaní. Záver o tom, či existencia nových skutočností alebo nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie, môže súd ustáliť len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novo tvrdených skutočností alebo novo vykonaných dôkazov, a to v rozsahu ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ktorý postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 2 ods. 19 Tr. por. Úlohou obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je teda zistiť, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného, resp. ktoré by mohli viesť k inému meritórnemu rozhodnutiu. V posudzovanej veci tak podľa môjho názoru nie je možné bez akéhokoľvek ďalšieho dokazovania dôjsť k takému záveru, aký súd prvého stupňa vyvodil v napadnutom uznesení.

2.6. Navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako súd príslušný na rozhodovanie o sťažnosti v zmysle § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil uznesenie Okresného súdu Galanta pod- č. k. 17Nt/16/2024 - 52 zo dňa 06.06.2025 v celom rozsahu a uložil Okresnému súdu Galanta, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

3. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

4. Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, pričom zistil nasledovné.

5. V trestnej veci vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 17Nt/16/2024 odsúdený dňa 04.09.2024 podal návrh na obnovu konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 17T/82/2021. Návrh odôvodnil tým, že uložený trest je neprimerane prísny a v tejto súvislosti poukázal na novelizáciu

Trestného zákona, účinnú od 06.08.2024. Podrobný popis dôvodov podaného návrhu je uvedený v odôvodnení napadnutého uznesenia.

6. Prvostupňový súd zamietol návrh na povolenie obnovy konania, na základe dokazovania vykonaného na verejnom zasadnutí, keď nezistil žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spĺňali atribúty § 394 Trestného poriadku.

7. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol prvostupňový súd, že návrh odsúdeného bolo podľa názoru súdu potrebné zamietnuť pre nezistenie existencie podmienok obnovy konania. Z vyjadrení odsúdeného resp. z návrhu obhajoby na povolenie obnovy konania je zrejmé, že neponúka žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spĺňali atribúty § 394 Trestného poriadku. Skutočný a jediný motív na iniciovanie tohto konania o návrhu na obnovu konania je nespokojnosť odsúdeného s rozsudkom Okresného súdu Galanta pod spisovou značkou 17T/82/2021 zo dňa 02.03.2022, právoplatný vo vzťahu k odsúdenému dňa 19.03.2022, s ohľadom na uloženie výšky trestu, kedy podľa jeho názoru by v súčasnosti pri aplikácii novely Trestného zákona dostal iný trest (a to trest priaznivejší). Tieto skutočnosti však nie sú Trestným poriadkom zamýšľané ani predpokladané dôvody/podmienky obnovy konania. Nie je dôvodom obnovy právoplatne skončeného konania, ak odsúdený je nespokojný s uloženým trestom či napr. aj spôsobom jeho výkonu. Zmena zákona (v tomto prípade v podobe novely Trestného zákona) nie je dôvodom obnovy konania podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku, pričom súd s ohľadom na novelu Trestného zákona poukazuje na skutočnosť, že v jej prípade nejde ani o skutočnosť podľa § 394 odsek 4 Trestného poriadku. Inštitút obnovy konania nepredstavuje ani akýsi tretí stupeň preskúmania rozhodnutia a nedochádza v ňom k posudzovaniu hodnotenia dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, iba k posúdeniu, či novo navrhnuté dôkazy, ktoré neboli známe alebo objektívne nemohli byť navrhnuté v pôvodnom konaní, sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie vo veci. Podľa názoru súdu ale odsúdený vo svojom návrhu na obnovu konania, ani v celom konaní o takom jeho návrhu žiadne také dôkazy neponúkol, súdu nepredstavil; ústredným pojmom obnovy konania (§ 394 Trestného poriadku) sú „skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme“, ktoré po právoplatnom skončení veci vyšli najavo a mohli by mať vplyv na pôvodné rozhodnutie/rozhodovanie. Návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania žiadne také skutočnosti či dôkazy podľa názoru súdu neponúka. Z pohľadu § 394 odsek 1 Trestného poriadku sú argumenty obhajoby prezentované v tomto konaní o návrhu odsúdeného na obnovu konania plané, nespôsobilé akokoľvek založiť iné rozhodnutie súdu o takom návrhu, než je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

8. So záverom prvostupňového súdu, ktorý je citovaný v predchádzajúcom bode tohto uznesenia, sťažnosť súd v plnom rozsahu súhlasí.

9. Odsúdený tak v prvostupňovom konaní, ako aj v opravnom konaní uplatnil rovnakú argumentáciu, na základe ktorej sa domáha povolenia obnovy konania a tou je novelizácia Trestného zákona účinná od 06.08.2024, z pohľadu ktorej sa mu javí právoplatne uložený trest ako neprímerane vysoký, keďže v prípade, ak by súd na trestanie odsúdeného použil ustanovenia Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, bolo by to pre neho priaznivejšie a hrozilo by mu uloženie podstatne nižšieho trestu.

10. Tak ako uviedol prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, zmena Trestného zákona účinná od 06.08.2024, vo vzťahu k ustanoveniam, ktoré sa uplatnili pri ukladaní trestu odsúdeného pred nadobudnutím tejto novely Trestného zákona, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania odsúdeného. Prvostupňový súd dal odsúdenému dostatočne zrozumiteľnú a vecne správnu odpoveď na otázku, prečo takáto novelizácia Trestného zákona, nie je v jeho prípade dôvodom na povolenie obnovy konania. Nemožno sa preto ani stotožniť so sťažnostnou námietkou odsúdeného, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je nejasné, nepreskúmateľné a nezákonné. Nesprávnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia nemožno odôvodňovať iba z toho, že prvostupňový súd nezdieľa názor odsúdeného vo vzťahu relevancie novelizácie Trestného zákona k možnosti povolenia obnovy konania.

11. Tunajší súd dopĺňa argumentáciu prvostupňového súdu a poukazuje na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2013, sp. zn. Tpj 44/2013 na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. o obnove konania v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, týkajúcim sa ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., časti za bodkočiarkou. V tomto stanovisku sa bode I. uvádza, že „ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, preto nemôže byť „novou skutočnosťou súdu skôr neznámou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. a tým len jednou z podmienok obnovy konania, ale

ak bol z tohto dôvodu podaný návrh na obnovu konania, je dôvodom obnovy konania „ex lege“, t.j. na základe § 41b ods. 1 zákona. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.“ V zmysle stanoviska, nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým nebol vyslovený rozpor ustanovení Trestného zákona, ktoré je potrebné na trestnú vec odsúdeného aplikovať, s Ústavou Slovenskej republiky, respektíve s inými medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

12. Možno uzavrieť, že dôvodom na povolenie obnovy konania preto nie je pre odsúdeného priaznivejšia zmena zákona, ktorá nastala až po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia, keďže podstatou obnovy konania je naprávať možné skutkové omyly, pričom pri zmene zákona sa nemení skutok, ale mení sa právo.

13. Pokiaľ odsúdený vo svojej sťažnosti uvádza, že právny názor prvostupňového súdu ohľadne nemožnosti uplatniť novelizáciu ustanovení Trestného zákona ako dôvod na povolenie obnovy konania, je v rozpore s ustálenou judikatúrou, tak sťažnostný súd na to uvádza, že odsúdený sa mylí. Rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré poukazuje odsúdený vo svojej sťažnosti, sa týkajú riešenia inej právnej otázky, respektíve inej právnej situácie, nemajú s posudzovanou právnou otázkou nič spoločného a nedajú sa tak aplikovať na trestnú vec odsúdeného.

14. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 03.09.2015, č. k. II. ÚS 46/2015 – 42, sa zaoberal otázkou, či možno nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012, spisová značka PL. ÚS 106/2011 (ktorým bol vyslovený nesúlad časti ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou, t.j. takzvanej asperačnej zásady, s Ústavou Slovenskej republiky) aplikovať aj v prípadoch, že trest bol uložený podľa ustanovení § 35 ods. 2 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. Predmetný nález Ústavného súdu teda nijakým spôsobom neriešil otázku vzťahu legislatívnej zmeny ustanovení Trestného zákona k možnosti povolenia obnovy konania. Pokiaľ odsúdený poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2023, spisová značka 2 Tost/29/2023, toto rozhodnutie sa rovnako netýkalo právnej otázky, ktorá je rozhodujúca pri rozhodnutí o návrhu na povolenie obnovy konania. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky riešilo situáciu, ktorá nastala po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky spisová značka PL. ÚS 1/2021 zo dňa 27.09.2023, ktorým bolo ustanovenie § 58 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona (upravujúce obligatórne uloženie trestu prepadnutia majetku) vyhlásené za nesúladné s Ústavou Slovenskej republiky. Následkom rozhodnutia o neústavnosti ustanovení Trestného zákona, podľa ktorých bol ukladaný trest prepadnutia majetku, boli rozhodnutia o povolení obnovy konania vo vzťahu k uloženému trestu. Citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky riešilo otázku, či v rozhodnutí o povolení obnovy konania má byť zrušený celý výrok o treste, alebo iba výrok, ktorý sa týka uloženia trestu prepadnutia majetku.

15. Všetky judikáty, na ktoré poukazoval odsúdený vo svojej sťažnosti, sa tak týkajú situácie, ktorá súvisí s rozhodnutím Ústavného súdu SR, ktorým vyslovil nesúlad niektorých ustanovení Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky, čo následne vyvolalo potrebu revízie skorších rozhodnutí, ktoré boli vydané na základe takýchto, ústavne nesúladným ustanovení Trestného zákona.

16. Novelizácia ustanovení Trestného zákona, ktoré upravujú podmienky ukladania trestu, ktorá bola realizovaná legislatívnou činnosťou zákonodarcu, nie je totožná s rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorých obsahom bolo vyslovenie nesúladu niektorých ustanovení Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky. Legislatívna činnosť zákonodarcu je prejavom jeho oprávnenia určovať limity trestnej politiky štátu, ktoré sú vyjadrené aj v trestných sadzbách, ktoré je možné aplikovať v prípade dokázania viny za spáchanie určitého trestného činu. Pokiaľ zákonodarca v prípade realizácie zmeny v trestnej politike, ktorá sa prejavuje znížením trestných sadzieb za určitý druh trestnej činnosti, nezamýšľa revidovať tresty uložené podľa predtým platných ustanovení, ktorých sa týkala novelizácia, je to vyjadrenie jeho právomoci a autonómie v rozhodovaní. Strata účinnosti ustanovení zákona v dôsledku rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým vysloví nesúlad ustanovení zákona s Ústavou Slovenskej republiky, je inou formou zmeny právnych noriem, ktorá je obsahovo aj principiálne odlišná od zmien, ktoré realizuje zákonodarca svojou legislatívnou činnosťou. Úlohou Ústavného súdu pri vydávaní takýchto rozhodnutí nie je určovať trestnú politiku štátu, ale poskytovať nápravu v prípadoch, ak nie je právna norma súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Preto nemožno pri novelizácii ustanovení Trestného zákona uplatňovať analógiu s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorej sa domáha odsúdený vo svojej sťažnosti (bod 2.3. tohto uznesenia).

17. Pri prieskume napadnutého uznesenia, ako i konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil sťažnostný súd žiaden dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia, ktoré považuje za vecne správne

a zákonné. Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, bolo tiež vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Preto sťažnosť odsúdeného v celom rozsahu vyhodnotil ako nedôvodnú a zamietol ju.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.